

6. Policy framework for investment [Electronic resource] /OECD, 2006. – Mode of access: <http://www.oecd.org/dataoecd/1/31/36671400.pdf>. – 72 p.

7. Поєдинок В. Державна інвестиційна політика: поняття, об'єкт, цілі, принципи / В. Поєдинок // Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. – 2011. – №89. – С. 34-37.

Солодун Г.О.

студентка,

Донецький національний університет

АДМІНІСТРАТИВНО-ГОСПОДАРСЬКА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА НЕДОБРОСОВІСНУ КОНКУРЕНЦІЮ

За останні роки вкрай низькими і нестабільними є показники практики застосування норм, які закріплюють адміністративно-господарську відповідальність за порушення, що пов'язані з недобросовісною конкуренцією.

Аналіз матеріалів адміністративної практики, вивчення думки працівників АМКУ та суддів свідчать, що причиною таких показників правозастосовчої діяльності є недосконалість правових і методичних засад кваліфікації недобросовісної конкуренції. Численні недоліки правової регламентації адміністративної відповідальності за дані порушення, недостатній професійний рівень уповноважених суб'єктів адміністративної юрисдикції, відсутність методичних рекомендацій щодо розгляду відповідних справ – це чинники, які суттєво перешкоджають правильній кваліфікації проступків, передбачених ст. 164-3 КУпАП [2].

Відповідно до законодавства України недобросовісна конкуренція – протиправна, карана поведінка. Норми, що визначають цю поведінку як протиправну містяться у конкурентному законодавстві, а також в інших нормативно-правових актах [3].

За формою недобросовісну конкуренцію можна класифікувати виходячи зі змісту та спрямованості неправомірних дій. Їх можна поділити на три великі групи:

- неправомірні дії, спрямовані на отримання певних переваг над конкурентом за рахунок його інтелектуальної діяльності та ділової репутації;
- неправомірні дії, пов'язані з дезорганізацією виробничого процесу конкурента, створенням йому перешкод у процесі конкурентної боротьби та досягненням неправомірних переваг у конкуренції;
- дії, пов'язані з неправомірним збиранням, розголошенням та використанням комерційної таємниці [4].

Відповідальність за здійснення недобросовісних дій у конкуренції поширюється на суб'єктів зовнішньоекономічної діяльності-юридичних осіб, що зареєстровані як такі в Україні і мають постійне місцезнаходження на її території, в тому числі на юридичних осіб, майно та/або капітал яких перебуває повністю у власності іноземних суб'єктів господарської діяльності, на органи державної влади, у випадках здійснення ними підприємницької діяльності за своїм функціональним призначенням, якщо вона справляє негативний вплив на конкуренцію.

До правопорушника у сфері господарювання можуть бути застосовані заходи впливу з несприятливими економічними та/або правовими наслідками. До таких заходів впливу стаття 217 ГК України відносить можливість застосування адміністративно-господарських санкцій [3; 5].

Пропонуємо адміністративно-господарські санкції відрізнити від інших видів санкцій.

По-перше, вони застосовуються за порушення норм законодавства у сфері господарської діяльності, а не за порушення договірних зобов'язань. По-друге, повноваженнями щодо їх застосування наділені органи державної влади та органи місцевого самоврядування, до компетенції яких входить контроль за дотриманням відповідних актів законодавства у сфері господарської діяльності, а не контрагенти за господарським договором. По-третє, вони можуть бути застосовані лише до суб'єктів господарювання. По-четверте, адміністративно-господарські санкції застосовуються з метою припинення вчиненого правопорушення та ліквідації його наслідків. По-п'яте, строки їх застосування передбачені статтею 250 ГК України та іншими законами. По-шосте, як правило, вони застосовуються в адміністративному порядку. Але в деяких випадках законодавство може передбачати тільки судовий порядок їх застосування. Наприклад, податкові органи можуть звертатись до судів із позовами про стягнення в доход держави коштів, одержаних за правочинами, вчиненими з метою, яка завідомо суперечить інтересам держави і суспільства, посилаючись на їх нікчемність. Оскільки така санкція є конфіскаційною, то відповідно до ст. 41 Конституції України вона може бути застосована виключно за рішенням суду. По-сьоме, вони передбачають не лише застосування визначених заходів майнового характеру, а й примусове здійснення визначених дій стосовно правопорушника [6].

Стаття 239 Господарського кодексу України визначає види адміністративно-господарських санкцій. Але зміст деяких санкцій, перелічених у даній статті та порядок їх застосування, не розкриваються у ГК. Це стосується зупинення дії ліцензії (патенту) на здійснення суб'єктом господарювання певних видів господарської діяльності та анулювання ліцензії (патенту) на здійснення суб'єктом господарювання окремих видів господарської діяльності [7].

Необхідно звернути увагу також на те, що не всі санкції, перелічені в коментованій статті, на сьогодні можуть бути застосовані на практиці через їх законодавчу неврегульованість [9, с. 237].

Так, Закон України «Про ліцензування певних видів господарської діяльності» від 1 червня 2000 р., як і певні соціальні закони, не визначає порядок і підстави зупинення дії ліцензії, на відміну від відповідних підзаконних актів (наприклад ЗУ «Про туризм» від 15 вересня 1995 р., на відміну від наказу Державного комітету України з питань регуляторної політики та підприємства, Міністерства культури і туризму України від 11 вересня 2007 р. № 111/55 «Про затвердження Ліцензійних умов провадження тур операторської та турагентської діяльності»), також не передбачає можливість зупинення дії ліцензії на провадження зазначеної діяльності) [7; 8; 10, с. 98].

Отже, проаналізувавши чинне законодавство та проблеми судової практики, можна зробити висновок, що норми законодавства свідчать про те, що механізм застосування адміністративно-господарських санкцій потребує певної доробки на законодавчому рівні у зв'язку з недосконалістю

кваліфікування форм недобросовісної конкуренції, виходячи з їх класифікації за змістом та спрямованістю неправомірних дій.

Список використаних джерел:

1. Конституція України: Закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР// Відомості Верховної Ради України. – 1996. – №30.- Ст.42.
2. Кодекс України про адміністративні правопорушення від 7 грудня 1984 р.// Відомості Верховної Ради України. – 1984. – № 51. – Ст. 164-3;
3. Господарський кодекс України від 16 січня 2003г. // Відомості Верховної Ради України. – 2003 г., № 18-22. – Ст. 217; –Ст. 238; – Ст. 239; Ст. 250.
4. Про захист від недобросовісної конкуренції: Закон України від 7 червня 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 36. – Ст. 21; 2008. – Ст. 24; 2008. – Ст. 25; 2008. – Ст. 26; 2008.
5. Про захист економічної конкуренції: Закон України від 11 січня 2001 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 12. – Ст. 50. – Ст. 51. – Ст. 52. – Ст. 53. – Ст. 54. – Ст. 55.
6. Про Антимонопольний комітет України: Закон України від 26 листопада 1993 р.// Відомості Верховної Ради України. – 1993. – № 50. – Ст. 473; 2000. – № 4. – Ст. 343; 2002. – № 12-13. – Ст. 92; 2003. – № 10-11. – Ст. 86; 2004. – № 13. – Ст. 181.
7. Про ліцензування певних видів господарської діяльності: Закон України від 01 червня 2000 р.// Відомості Верховної Ради України.- 2000. -№ 36
8. Про туризм: Закон України від 15 вересня 1995 р.// Відомості Верховної Ради України. – 1995. -№ 31
9. Основні акти конкурентного законодавства України: Збірка/ Уклали: Завада О.Л., Медведєв А.І., Мельниченко О.І. – К.: Укр ІНТЕІ, 1999.-254с.
10. Валитов С.С. Застосування штрафів за порушення законодавства про захист економічної конкуренції // Проблеми правознавства та правоохоронної діяльності. Збірник наукових праць.- Донецьк. – 2006. – № 1. – С. 92-100.

Тесля Л.В.

*кандидат юридичних наук, викладач,
Одеський національний економічний університет*

КОНЦЕСІЯ ЯК СКЛАДНИК МЕХАНІЗМУ РЕСУРСНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РЕКРЕАЦІЙНО-ТУРИСТИЧНОЇ СФЕРИ

Згідно ст. 3 Конституції України людина, її життя і здоров'я визнаються найвищою соціальною цінністю[4]. Наведене положення відтворює зміст концептуальних засад преамбули Загальної декларації прав людини, чим і обумовлюється відповідність приписів Конституції України міжнародним стандартам прав людини. Усі інші соціальні цінності мають бути підпорядковані цінності людини, її життю та здоров'ю. Тому обов'язком держави має бути формування різноманітних умов, необхідних для здійснення цієї норми, зокрема, підвищення якості здоров'я та життя населення. Яким чином забезпечити реалізацію задекларованих положень? Одним із напрямів діяльності держави має бути розвиток туристсько-рекреаційного сектору економіки, забезпечення ефективного природокористування. Адже аналіз функцій рекреаційно-туристичної сфери, серед яких медико-біологічна, соціальна (зайнятість), економічна(конкурентоспроможність), комунікативна, підтверджує першочергове значення розвитку рекреаційно-туристичного сектору. В результаті удосконалення рекреаційних послуг забезпечується